

Arrest

nr. 76 886 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 2 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. POTTIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldde zich op 28 maart 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om, op grond van haar status van langdurig ingezetene onderdaan van een derde land in Italië, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in te dienen.

1.2. Op 23 mei 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een document dat aantoonde dat zij een aanvraag indiende (bijlage 41) en werd deze aanvraag overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.3. Op 13 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de gevraagde verblijfsmachtiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, zoals die op 4 november 2011 aan verzoekster ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“o Art.7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

o Legt niet de vereiste documenten over:

Een bewijs van goed zedelijk gedrag vanuit Italië (met apo[s]tille/legalisatie)

Een medisch attest dat hij niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in [...] de bijlage van de wet (medisch attest voor visum)

Bewijzen van activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België: een arbeidsvergunning (arbeidskaart B) of vrijstelling van arbeidsvergunning + arbeidsovereenkomst of voorstel arbeidsovereenkomst of beroepskaart ofwel een bewijs van studies of beroepsopleiding ofwel bewijs van voldoende inkomsten + ziektekostenverzekering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende:

“01. Schending van artikel 8 EVRM, hetwelk rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, dat het recht op eerbiediging van het privé-leven, familie- en gezinsleven omvat en meer bepaald stelt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Doordat verwerende partij verzoekster en haar twee minderjarige kinderen beveelt het grondgebied te verlaten, terwijl zij hier samen een gezin en een leven hebben opgebouwd. Zo leren zij de Nederlandse taal, gaan de kinderen naar school/opvang en hebben ze hier een vriendenkring uitgebouwd.

02. Gelet op bovenstaande gegevens, is het evident dat wanneer verzoekster en haar twee minderjarige kinderen het Belgisch grondgebied zouden moeten verlaten, dit een manifeste schending van art. 8 EVRM met zich zou meebrengen, nu dit zou betekenen dat zij hun woning zouden moeten verlaten, alsook hun leven dat zij thans in België hebben opgebouwd.

Door het bevel lastens verzoekster en haar twee minderjarige kinderen uit te vaardigen, heeft de verwerende partij aldus onmiskenbaar een inbreuk gepleegd op art. 8 EVRM.”

3.1.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat verzoekster een verblijfsrecht in Italië heeft, zodat zij steeds het Belgische grondgebied opnieuw kan

betreden teneinde er voor de duur van drie maanden te verblijven en bijgevolg het nodige kan doen om een verblijf in België te verwerven op basis van haar statuut van langdurig ingezetene in Italië.

3.1.3. De Raad merkt in de eerste plaats op dat niet blijkt dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen, aangezien het volledige gezin ingevolge de bestreden beslissing het Belgische grondgebied dient te verlaten. De bestreden maatregel heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoekster en haar kinderen van elkaar gescheiden worden en er blijkt evenmin dat zij hun gezinsleven niet in Italië of elders kunnen verderzetten. De Raad wijst er voorts op dat artikel 8 van het EVRM geen recht voor een gezin inhoudt om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko t. Litouwen).

In de mate dat verzoekster betoogt dat zij en haar kinderen in België een privéleven hebben uitgebouwd kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, geen enkel stuk aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat zij en haar kinderen in België belangen hebben die van die aard zijn dat deze vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij verduidelijkt het middel als volgt:

“01. Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden.

Initieel volstond voor bepaalde verwijderingmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Wet van 15 december 1980 dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd beschouwd te worden, enkel moet verwijzen naar de bepaling voorzien in artikel 7 van de Wet van 15 december 1980.

Met de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten conform deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen eveneens de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (S. BOUCKAERT, Documentloze Vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 149).

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing tevens verantwoorden. Dit wil zeggen dat de beslissing duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet tevens volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn (I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150).

Daar de Wet Motivering Bestuurshandelingen van toepassing is in het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met kennis van zaken een beslissing en desgevallend een verweer zou kunnen organiseren.

02. De motivering in het bevel dd. 04.11.2011 is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag, onvolledig en bovendien foutief.

Er wordt aangehaald dat verzoekster geen bewijs voorlegt van goed gedrag en zeden, noch een medisch attest en evenmin de nodige documenten aangaande haar activiteit.

Hierop brengt verzoeker volgende stukken voor:

- Bewijs van goed gedrag en zeden (stuk 4)
- Medisch attest (stuk 5)
- Aanvraag tot tewerkstelling in een knelpuntberoep (stuk 6)

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook gebaseerd op foutieve gegevens en bijgevolg niet correct gemotiveerd. Bovendien is deze beslissing absoluut niet afdoende gemotiveerd. Enkel artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 wordt vermeld. Nergens worden de feitelijke overwegingen uiteengezet die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 geschonden.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat verzoekster niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomst artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat zij niet alle vereiste documenten voorlegde binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41. Hij stelt dat verzoekster, door bij haar verzoekschrift een aantal stukken te voegen, er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze is genomen, nu deze stukken hem niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en verzoekster wist dat zij de gevraagde documenten diende over te maken binnen de vier maanden vanaf de kennisname van de bijlage 41. Hij wijst erop dat verzoekster naliet dit te doen en hiervoor geen enkele geldige reden opgeeft.

3.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster houdt voor dat de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen niet vermeldt en dat de motivering om deze reden vaag en niet afdoende is. Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De Raad stelt immers vast dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of dat zij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, en dat tevens wordt geduid welke stukken verzoekster heeft nagelaten bij te brengen ter staving van haar verblijfsaanvraag op grond van haar statuut van langdurig ingezetene onderdaan in Italië.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.3.2. In zoverre verzoekster aangeeft dat de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het staat niet ter discussie dat verzoekster een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op basis van haar status van langdurig ingezetene in Italië. Overeenkomstig artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet moet een aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend door een vreemdeling die beschikt over een geldige, door een andere lidstaat van de Europese Unie afgeleverde, EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene worden ingewilligd indien de aanvrager geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid, hij niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen, zoals vermeld in de bijlage bij de Vreemdelingenwet en hij tevens voldoet aan een van volgende voorwaarden:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.”

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster met haar betoog geenszins aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing dat zij bij haar verblijfsaanvraag de vereiste overtuigingsstukken niet heeft voorgelegd, niet correct is. Verzoekster maakte in het kader van haar aanvraag immers enkel een kopie van haar Italiaanse verblijfskaart als langdurig ingezetene en een kopie van een Ghanees paspoort op haar naam over.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift alsnog een aantal stukken die erop gericht zijn aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster niet overmaakte en pas nu bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“01. Het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. Het is de minister of zijn gemachtigde die de termijn bepaalt waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten.

Hoewel noch de vreemdelingenwet noch het vreemdelingenbesluit in eenvormige termijnen voorzien, betekent dit geen vrijgeleide voor de minister of zijn gemachtigde. De termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, mag niet onredelijk kort zijn. De vreemdeling moet immers de kans krijgen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel.

De minister of zijn gemachtigde dienen aldus steeds het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Overeenkomstig dit beginsel, moet het bestuur kennelijk redelijk handelen en op een juiste wijze gebruik maken van zijn beleidsvrijheid (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 175).

02. Een termijn van dertig dagen is geenszins als redelijk te beschouwen in het onderhavige geval. Immers dient verzoekster als jonge, alleenstaande moeder met twee kleine kinderen stricto sensu op het grondgebied van een staat waar zij recht van verblijf kan hebben en welke nog – binnen een zelfde

korte termijn – gedetermineerd en georganiseerd dient te worden een nieuwe woonplaats, school en opvangplaats te zoeken binnen deze bijzonder korte termijn, wat een loodzware en zelfs manifest onredelijke taak inhoudt.

Het bestuur dient met alle feitelijke omstandigheden van de zaak rekening te houden zodat verzoekster een langere termijn diende toegewezen te worden zodat zij voldoende tijd had om zich voor te bereiden op een eventuele terugkeer naar Italië of op zoek kon gaan naar andere alternatieven.

Bijgevolg werd door het bevel dd. 04.11.2011 het redelijkheidsbeginsel geschonden.”

3.3.2. Verweerder beperkt er zich in de nota met opmerkingen toe te stellen dat verzoekster niet duidelijk maakt waarom de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten te kort zou zijn.

3.3.3. Er dient te worden opgemerkt dat in artikel 110quinquies, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat indien de minister of zijn gemachtigde een verblijfsmachtiging weigert toe te kennen aan een vreemdeling die verklaart zich in een van de gevallen bepaald bij artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet te bevinden, hij deze vreemdeling een bevel om het grondgebied dient te geven waarbij de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan dertig dagen mag bedragen. In de regelgeving wordt er dus van uit gegaan dat een periode van dertig dagen in principe volstaat om een vreemdeling toe te laten gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Door louter voor te houden dat zij een nieuwe woonplaats, school en opvangplaats dient te zoeken, toont verzoekster – gelet op het feit dat zij reeds langdurig in Italië heeft verbleven en er over een geldige verblijfstitel beschikt – niet aan dat deze termijn in casu kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“01. Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de nadelige gevolgen die een besluit meebrengen voor de belanghebbende niet onevenredig mogen zijn, in verhouding tot de met dat besluit te dienen doeleneinden.

Door het bestreden bevel wordt verzoekster – samen met haar twee kinderen (oudste : 6 jaar – jongste : 19 maanden) – bevolen het grondgebied te verlaten, terwijl het nadeel dat door dit bevel berokkend wordt aan verzoekster niet evenredig is met het onbestaande voordeel in hoofde van de overheid.

Verzoekster is immers financieel draagkrachtig genoeg om [in] haar eigen behoeften te voorzien en geniet geen steun van het OCMW.

De Belgische overheid heeft bijgevolg geen enkel voordeel bij de verwijdering van verzoekster van het grondgebied.

02. Bijgevolg werd door het bevel dd. 04.11.2011 het proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

3.4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen niet specifiek op dit middel.

3.4.3. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat de bewering van verzoekster dat zij “*financieel draagkrachtig genoeg [is] om [in] haar eigen behoeften te voorzien*” moeilijk verenigbaar is met het feit dat zij aanspraak maakte op de vrijstelling van het rolrecht door het voorleggen van een attest van de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand bij de balie te Gent waarin wordt gesteld dat aan verzoekster voor het instellen van haar beroep bij de Raad een advocaat wordt toegekend in het kader van de kosteloze juridische bijstand. Overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit van 18 december 2003 tot vaststelling van de voorwaarden van de volledige of gedeeltelijke kosteloosheid van de juridische

tweedelijnsbijstand en de rechtsbijstand kan kosteloze rechtsbijstand immers enkel toegekend worden aan de persoon die het bewijs levert te vallen onder een van de in artikel 1, § 1 van dit koninklijk besluit bepaalde categorieën, wat impliceert dat door de betrokkene het bewijs geleverd werd dat hij behoeftig is of dat zijn inkomen onder een bepaalde drempel ligt, of aan de in artikel 1, § 2 van dit koninklijk besluit omschreven personen van wie “*behoudens tegenbewijs*” vermoed wordt dat hun inkomsten onvoldoende zijn.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van de hoorplicht.

Zij verduidelijkt het middel als volgt:

“01. De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan getroffen worden die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt gegeven om voorafgaand zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft zware en ingrijpende gevolgen voor verzoekster. Het is dan ook noodzakelijk dat verzoekster de kans wordt gegeven gehoord te worden vooraleer dergelijke ingrijpende beslissing genomen wordt. Het recht van verdediging werd verzoekster volledig ontnomen doordat de hoorplicht niet werd gerespecteerd.

02. Door verzoekster niet de voorafgaande gelegenheid te bieden haar standpunt omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten te uitten, heeft de verwerende partij een inbreuk gepleegd op de hoorplicht, een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

3.5.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen niet specifiek op dit middel.

3.5.3. De Raad dient te duiden dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkings diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster de mogelijkheid had om bij haar aanvraag om als langdurig ingezetene in Italië tot een verblijf in België gemachtigd te worden alle, volgens haar nuttige, stukken te voegen. Verzoekster kon bovendien ook in de periode voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle door haar dienstig geachte gegevens aan het bestuur overmaken. Zij heeft evenwel nagelaten tijdig de vereiste stukken neer te leggen. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster de feitelijke vaststellingen, met name dat zij de nodige bewijsstukken niet overmaakte, niet weerlegt.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het zesde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK